

dommeren føler sig overbevist om, at hensynet til fællesbørnene eller andre særegne grunde på afgørende måde taler imod den krænkede ægtefælles ret til skilsmisse.“ Der henvises til Nordisk Råds 15. session 1967, s. 834-35.

Justitsministeriet kan tiltræde disse synspunkter og har derfor ment at burde foreslå bestemmelsen i forslaget § 41, stk. 2, formuleret således, at separation i stedet for skilsmisse kun kan gives, når hensynet til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler derfor.

Af hensyn til nordisk retsenhed har man endvidere i overensstemmelse med indstillingen fra mindretallet i ægteskabsudvalget bibeholdt visse skilsmissegrunde, der i praksis kun spiller en ringe rolle, og som efter udvalgsfartallets opfattelse alene skulle kunne begrunde separation. Dette gælder således smitte med kønssygdom, jfr. § 42, mishandling, jfr. § 43, og straffedom, jfr. § 44. Endvidere foreslås det, at ensidig samlivsophævelse uden fyldestgørende grund bevares som skilsmissegrund, jfr. § 38. Som følge heraf har det været nødvendigt at omarbejde separationsbestemmelsen i forslaget § 34.

Til § 33.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 35. Herom henvises til betænkningen s. 81-82.

Til § 34.

Til stk. 1. Som anført i de indledende bemærkninger til kapitel 5 er der blandt forslaget skilsmissegrunde medtaget en række forhold, som efter ægteskabsudvalgets lovudkast alene skulle kunne begrunde separation, og det har derfor været nødvendigt at omarbejde lovudkastets § 36.

Efter lovforslagets § 34, stk. 1, 1. pkt., kan separation herefter kræves, hvis den anden ægtefælle groft har forsømt familiens underhold eller gjort sig skyldig i grov krænkelse af andre pligter over for ægtefællen eller børnene. I medfør af denne bestemmelse vil en ægtefælle eksempelvis kunne kræve separation, når den anden ægtefælle uden fyldestgørende grund har forladt hjemmet, eller hvis han har gjort sig skyldig i grov eller gentagen vold over for ægtefællen eller børnene, jfr. § 36, stk. 2, 2. pkt., i ægteskabsudvalgets lovudkast, og udvalgets bemærkninger hertil i betænkningen s. 83-85.

Under hensyn til den vurdering, der i dag anlægges af alkoholisme, har man ikke ment at burde give en ægtefælle adgang til separation alene under henvisning til, at den anden ægtefælle er „henfalden til misbrug af beruselsesmidler“, jfr. § 53, stk. 1, i den gældende lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. Har misbruget medført, at forholdet mellem

ægtefællerne må anses for ødelagt, vil separation imidlertid kunne kræves efter bestemmelsen i 2. pkt., der svarer til § 36, stk. 1, i ægteskabsudvalgets lovudkast, jfr. bemærkningerne i betænkningen s. 82-83.

Man har ikke anset det for påkrævet i 1. pkt. udtrykkeligt at anføre, at separation ikke kan kræves, hvis ægtefællen selv, som det præciseres i den gældende ægteskabslovs § 53, stk. 1, „ved sin optræden eller sit forhold over for den anden ægtefælle har givet anledning til dennes forsømmelse eller forseelse“, idet ægtefællens eget forhold naturligt vil indgå i vurderingen af, om der foreligger en pligtkrænkelse, og om denne i bekræftende fald må betegnes som grov.

Til stk. 2. Som nævnt foreslås antallet af skilsmissegrunde udvidet i forhold til ægteskabsudvalgets lovudkast, og efter forslaget § 41, stk. 2, kan retten i særlige tilfælde give separation i stedet for skilsmisse på grund af ægteskabsbrud. På baggrund heraf foreslås det at opretholde bestemmelsen i den gældende ægteskabslovs § 64, hvorefter en ægtefælle, der har ret til skilsmisse, kan vælge i stedet at forlange separation.

Til § 35.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 37. Herom henvises til betænkningen s. 85.

Til § 36.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 38, bortset fra, at det i overensstemmelse med Nordisk Råds rekommandation er foreslået, at skilsmisse skal kunne opnås efter 1 års separation. Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 78-79 og 85-86.

Til § 37.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 39. Som anført i betænkningen s. 88-89 vil skilsmisse i de tilfælde, der er omfattet af bestemmelsen, i Finland kunne opnås efter en frist på 2 år og i Norge og Sverige som hovedregel efter en frist på 3 år.

Under hensyn hertil, og da der næppe i nærværdigt omfang er udsigt til, at et ægteskab, i hvilket samlivet i 3 år har været ophævet på grund af uoverensstemmelse, vil kunne bevares, har justitsministeriet anset det for rigtigst at foreslå, at fristen også i Danmark fastsættes til 3 år.

Til § 38.

Bestemmelsen, der ikke findes i ægteskabsudvalgets udkast, svarer til § 56 i den gældende lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. Også i Norge og